

14 DE MAIG DE 2026 — 10 GENER DE 2027

CENTRE GRAU-GARRIGA D'ART TÈXTIL CONTEMPORANI

Frenar l'acceleració. Residències i resistències artístiques a Casa Aymat 2019-2025

La manufactura Aymat. 100 anys de creació (I)

Lluc Baños Aixalà
Anna Bustins
Mariona Cañadas i Pedro Murua
Solange Dalannais amb Jose Jünemann
Daniela Duarte
Jordi Ferreiro
Rafel G. Bianchi
David González
Helena Laguna Bastante
Martina Manyà
Esther Medir
Col·lectiu Pelussa
Mònica Porta
Ignasi Prat Altimira
María Rojo
Sofia Romeo
Úrsula San Cristobal
Carla Tejedor
Tornen les esquelles
Pep Walls
Denis Ymeri

Casa Aymat
100 anys

Imaginar l'evolució de la Manufactura Aymat si no s'hagués tancat el 1981 es fa difícil, si no impossible, si atenem a com la crítica i la historiografia de l'art va tractar a les obres i les artistes tèxtils, categoritzant-les d'arts menors vinculades a l'àmbit domèstic i femení. Els anys noranta i la dècada del 2000 van ser anys d'invisibilitat generalitzada, tot i que es seguia produint obra tèxtil. Grau-Garriga, Aurèlia Muñoz, Josep Royo, Dolors Oromí, Mariona Sanahuja, Teresa Conte i un llarg etcètera, seguien tossudament produint obres amb aquestes materialitats i tècniques tradicionals, però el sector de l'art contemporani mirava cap a un altre costat. Costa veure una manufactura activa i rendible dins aquest context i evolució social. Podem imaginar què hauria passat si la manufactura de la Casa Aymat hagués sacrificat el caràcter manual de la confecció de catifes i tapissos a favor d'una indústria econòmicament rendible, fins i tot convertint-se en distribuïdors de productes creats a baix cost en països deslocalitzats i, on sovint, existeixen dubtoses condicions laborals. No és fins ara que es comença a veure el desencert d'aquesta deslocalització, l'abandonament de la indústria local i la seva repercussió social.

En l'actualitat, en un context on les noves corrents miren les materialitats i les tècniques tradicionals i ancestrals com a actituds de resistència i feministes, com a contrapunt d'una societat digitalitzada i abocada al consum d'allò ràpid i instantani (pel què fa al menjar, la roba, la comunicació digital, etc.), el tèxtil i altres tècniques vinculades a la utilització de les mans i els seus moviments tornen a estar presents als interessos de l'art contemporani. Aquest gir coincideix amb la voluntat de recerca, estudi i visibilitat d'artistes oblidades, a les quals, institucions museístiques i del món de l'art volen posar en valor com a compensació d'aquest oblit sistemàtic.

L'art sempre ha funcionat com a laboratori dels corrents de pensament que després s'infiltra a la societat. Avui dia, les produccions artístiques miren de nou cap els materials, els sistemes de vida vinculats amb els cicles naturals de la terra, els treballs tradicionals rebutjats i aïllats per un sistema que sols apel·la a la productivitat i els tempos curts i urgents, on prima la renovació constant contra el reciclatge i la reparació de lo domèstic. Actualment, la vida d'un objecte quotidià és molt més curta que en qualsevol altra època. El sistema capitalista i consumista ens aboca cap a l'explotació radical de recursos, mentre que la digitalització extrema i l'algoritme desdibuixen l'esperit crític de la societat a favor d'uns contingut i temes prèviament seleccionats, interessats i heterogenis.

És l'art, entre altres disciplines culturals, socials i científiques, qui posa en evidència que aquest camí no és l'adequat per ser respectuosos amb la societat i el planeta, i que estem perdent l'esperit crític per la submissió a l'algoritme i al consum massiu.

Moltes d'aquestes problemàtiques s'estan fent visibles gràcies al treball artístic dels i les artistes residents a la Casa Aymat. El reciclatge, la recuperació de la tradició, la natura, la deslocalització, la materialitat, la crítica social i política, son alguns dels temes que s'han treballat en el context de les residències artístiques de Casa Aymat.

Casa Aymat

100 anys

La Casa Aymat, com es coneix popularment a la Manufatura de Catifes i Tapissos Aymat, ha protagonitzat una història de llums i ombres. Afortunadament, les llums han sigut més abundants que les ombres. Recapitulant breument la seva cronologia, des de la seva construcció el 1926 l'edifici va ser planificat com a manufatura de catifes i tapissos, esdevenint la més important de Catalunya. A partir dels anys 60, amb el canvi de propietaris de mans dels Aymat en mans dels Samaranch, la manufatura s'internacionalitza i comença a produir per clients i distribuïdors d'Europa i dels Estats Units. Alhora, neix el que va marcar la reputació en el món de l'art: l'Escola Catalana de Tapís, una forma d'entendre i realitzar tapissos propis de la manufatura, que va tenir ressò i presència internacional. D'aquest moment en destaquen protagonistes com Josep Grau-Garriga, Joan Miró, Josep Royo, Antoni Tàpies, entre d'altres. Malauradament, en tractar-se d'una empresa amb un projecte cultural que depenia dels beneficis empresarials, les diverses crisis globals de finals dels anys 70 i la competència de preus amb la producció oriental, van provocar que l'any 1981 l'empresa tanqués.

Del 1981 fins a principis dels anys noranta, l'edifici es va veure afectat per un litigi entre la família i l'Ajuntament, fins que es va arribar a l'acord segons el qual la finca que ocupaven l'antic habitatge i obrador del 1926 passava a mans de l'Ajuntament, mentre que les tres finques adjacents seguien en propietat de la família. El projecte municipal de centre cultural i d'ensenyament quedava estroncat en reduir-se l'espai de forma considerable, i el

que restava de la manufatura va estar sense ús ni activitat fins a principis dels 2000. És en aquest moment quan l'Ajuntament rehabilita l'habitatge i enderroca l'obrador per portar a terme un centre de creació sota la direcció de Grau-Garriga. Finalment, tot i que es va construir una nova edificació sobre l'obrador amb la finalitat de centre de creació, l'espai es va obrir com a museu dedicat al tapís contemporani català. El Museu del Tapís Contemporani va estar actiu des del 2003 fins al 2019, ampliant el seu fons i rebent donacions tan importants com les d'Aurèlia Muñoz, Dolors Oromí, Maria Assumpció Raventós, Rosario Gallifa, Mercè Diogène, entre altres. La col·lecció estava formada per més d'un centenar de tapissos i un fons de milers de documents, dibuixos i projectes de la manufatura. En tancar el Museu del Tapís Contemporani, tot aquest fons va passar a formar part de la col·lecció d'art municipal, esdevenint una col·lecció especialitzada independent del fons d'art municipal. Algunes de les obres d'aquest fons han sigut exposades a França, Portugal i a equipaments rellevants tals com l'IVAM, el Museo Guggenheim de Bilbao, el MACBA o el Museo Centro de Arte Reina Sofia de Madrid.

És l'any 2019 quan la Casa Aymat inicia la seva etapa més recent com a espai de creació i formació artística, la qual es veu parcialment reflectida en aquesta exposició. Des d'aleshores s'han acollit residències d'artistes, on s'ha volgut valorar i potenciar principalment els projectes vinculats amb el tapís i l'art tèxtil, sense deixar de banda altres tècniques o propostes de residències.

Col·lectiu Pelussa (Mireia Garcia i Anna Llimós)

Marges, 2023

Tapís

Marges forma part d'una sèrie de peces que parteixen del residu tèxtil per interrogar-nos sobre el seu origen i la manera com ens relacionem amb l'objecte en desús. La primera part del procés va consistir en desteixir peces de roba procedents d'una crida popular, fins a convertir-los en cabdells de fil que es van agrupar segons la procedència industrial de les peces originals. Durant la segona part, les artistes van visitar la fàbrica tèxtil Crevin (Terrassa), especialitzada en tapisseria, amb l'objectiu d'entendre els processos que es duen a terme en la gestió de residus en el procés de fabricació tèxtil.

A fàbrica, a mesura que la tela es produeix, se'n tallen els marges o les vores. D'aquesta manera es genera una gran quantitat de residu que, en finalitzar el procés, se separa entre clars i foscos per convertir-lo novament en fil. A partir dels marges dels teixits recuperats de la fàbrica, les artistes han creat un tapís investigant les possibilitats matèriques del material reciclat. En aquest procés, han utilitzar com a ordit i base del tapís el mateix residu recuperat de la fàbrica i la trama la formen les mateixes vores industrials que es mesclen amb els fils dels jerséis usats.

Marges és un reflex del món contemporani, on la sostenibilitat i la necessitat de repensar la relació amb els residus són cada vegada més urgents. Proposa una nova forma de veure allò considerat inservible, a la vegada que replanteja les nostres pràctiques de consum, de reciclatge i de producció artística, tot subratllant el caràcter processual i experimental del treball amb materials reciclats.

Daniela Duarte

Entrelazadas, 2022

Tapís, brodat i ceràmica

Entrelazadas és una investigació teòrica pràctica sobre l'art tèxtil dins el context de l'art urbà, en concret, sobre com la pràctica tèxtil és utilitzada com a eina de manifestacions femenines. La inspiració per al tema d'aquesta peça, a part dels moviments reivindicatius dels col·lectius tèxtils urbans, és la història del *Patronat de Protecció a les Dones*, una institució existent a la Espanya dels anys de la dictadura que funcionava com a internat o reformatori per a dones que tenien comportaments considerats "irregulars" per la societat de l'època. Les frases que apareixen brodades s'han pres dels expedients d'ingrés de les internes del *Patronato*.

La residència de Daniela Duarte es va vincular a la recerca que l'artista estava realitzant sobre aquesta temàtica mentre estudiava a l'escola EINA.

Tot el que cal per a conformar un teixit no es limita al moment de teixir. Hi ha una sèrie d'instants previs íntimament vinculats a la interacció amb l'entorn, que ens transforma alhora que el transformem. D'aquesta relació emergeixen formes que conviden a una observació més atenta del nostre voltant: l'ordit entrant en el teler es vincula als canvis que tenen lloc a l'agost en el paisatge agrícola de l'illa danesa de Fyn, on, després de la collita, es revela l'orografia ondulada del territori.

Aquest instant, en què presenciem la intervenció i la construcció del paisatge, ens aproxima a un procés de transformació constant, modelat per les pràctiques que l'habiten. Així, tant el teixit com el paisatge es configuren a través d'intercanvis i relacions que els donen forma.

Avui, la morfologia que adopta la peça, s'inscriu en un procés de restauració i es presenta amb la voluntat de fer visibles els moments de canvi necessaris per a comprendre la vitalitat de l'ordit.

Mariona Cañadas i Pedro Murua

Ordit d'Agost (en procés), 2022-2026

Fil de lli, fusta de roure i formigó. Tècnica: teler manual de contramarxa

Sargir és sinònim de reparar, intentar donar una segona vida al teixit foradat. En aquest cas, és donar una segona oportunitat als residus de la creació. Per Martina Manyà sargir és una instància de recerca, investigació i experimentació sobre formes de transformar materials sobrants de la pràctica pictòrica mitjançant tècniques tèxtils.

Partint de materials existents que s'han desestimat per diverses raons, — obres antigues, teixits acumulats, trossos de teles pintades, esbossos o marges sobrants de pintures— i a través de processos tèxtils com cosir, assemblar, tenyir, brodar i teixir, aquests elements es transformen en noves formes i objectes. Com a resultat, sorgeixen quadres-teixits, pintures-assemblatge o tapissos pictòrics que exploren els límits entre la pintura i el tèxtil.

Aquesta pràctica articula un gest de valorització, embelliment i significació d'una matèria rebutjada a través de l'acció de sargir, tal i com s'ha fet tradicionalment. Les peces resultants ens convidaran a reflexionar sobre el pas del temps, el canvi, la reparació i la transformació, operant des d'una temporalitat desviada i posant al centre la matèria i el treball manual.

Martina Manyà

Contagi, 2025

Fred i calent, 2025

Díptics. Teixits de fragments de pintures cosides

**Martina Manyà i
Mariona Cañadas**

Sargit I, 2025

Sargit II, 2025

Tapissos amb retalls de pintura

Mònica Porta

Tenir alguna cosa que cuidar, 2024 – 2025

Tapís d'alt lliç i ceràmica

Tenir alguna cosa que cuidar, és un projecte de 3 tapissos d'alt lliç que formen simbòlicament les parets d'una habitació imaginària. Mònica Porta va demanar a tres persones properes que li parlessin de l'espai on se sentirien segures. A partir de les seves descripcions –dibuixos, fotografies i textos- l'artista va realitzar aquest tèxtils de gran format creant una mena de parets d'un espai que conté una mica de cada un de nosaltres.

Per què tapissos? En primer lloc, per la funció d'abric, protecció i delimitació d'espai, que aquests objectes han tingut al llarg de la tradició. En segon lloc, perquè el procés de teixir requereix de temps i atenció, esdevenint un espai pel diàleg entre aquell que teixeix i aquell que comparteix la seva experiència.

Tenir alguna cosa que cuidar és també un projecte format per les cases de l'ànima, tres ceràmiques de gres que representen diferents espais domèstics. Tal i com les entenien les antigues civilitzacions, les cases de l'ànima són maquetes que representen espais segurs on poder descansar. Si bé l'ús tradicional estava vinculat al context funerari, en el marc dels rituals que oferien un espai on poder descansar eternament, aquí volen posar de manifest la dificultat de trobar un espai de calma on poder ser sense condicions.

Després de veure repetidament la pel·lícula *Crash* de David Cronenberg, Pep Walls experimenta un efecte de simpatia vers els pacients malalts que trobaven una excitació sexual en els cossos mutilats de víctimes d'accidents de cotxe. En aquest moment l'artista sent el repte de pintar una col·lecció de figures que puguin donar un plaer estètic similar al que es descriu a les pel·lícules de Cronenberg.

La sèrie *Sharp surfaces* retrata un buit indeterminat on superfícies metàl·liques brillants, fredes i flotants construeixen la forma d'objectes maleïts recognoscibles. Objectes plens de vores afilades i superfícies tallants, sens dubte el tipus d'objecte que cal mantenir fora de l'abast dels nens.

Pep Walls

Sex toys, 2023

Acrílic sobre tela

Protected, 2023

Acrílic sobre paper

El projecte és una investigació matèrica del fang i una exploració formal del tub cilíndric. Es pensa el tub com un símbol de transmissió, de connectivitat, abordant i investigant la relació existent entre arrels, cables i altres elements que traslladen informació i aliment en contextos de l'entorn humà i natural.

El projecte s'inscriu en un marc de pràctiques contemporànies que revisen el concepte de "fer", en un context marcat pel canvi continuat en les formes de producció i relació amb la matèria. Aquest enfocament proposa un retorn a formes de relació més situades, on el vincle entre subjecte i entorn esdevé més atent i sostingut. En aquest sentit, tècniques com el modelatge o l'ús del torn terrisser es plantegen com a espais d'experimentació de les possibilitats matèriques del fang. Aquest mètodes es vinculen al post humanisme i als nous materialismes. El post humanisme és la corrent filosòfica que descarta l'antropocentrisme a favor d'una relació igualitària entre humans i no humans; els nous materialismes entenen els materials com a quelcom dotat de vibració, energia i vida pròpia.

A *Cos a cos*, el fang s'ha treballat des de l'escolta i el respecte pel material, generant una pràctica que dialoga amb la seva plasticitat i les seves possibilitats. Es tracta d'un procés "cec", que parteix d'una idea però es concreta en el mateix fer. Els espais de treball de Casa Aymat han esdevingut part activa d'aquest diàleg, convertint-se en agents que intervenen en les accions i decisions preses.

Sofia Romeo

Cos a cos, 2025

Ceràmica i vídeo

Solange Dalannais amb Jose Jünemann

Órbita circular, 2024

Díptic. Pigments naturals sobre tela i àudio
Registre fotogràfic de l'acció

ST (dibuixos de recerca), 2024

Pigments naturals sobre paper

Pintura resultant de la performance “Órbita circular”, realitzada en el context de la Biennial Manifesta 15 Barcelona Metropolitana a la ciutat de Sant Cugat. La performance es va crear i assajar durant la residència de Solange Dalannais a Casa Aymat, i va comptar amb la col·laboració en el so i la música en directe de Jose Jünemann.

Órbita circular és una creació en temps real de dibuix i de música on els artistes exploren diferents maneres de mostrar com el so circula des d'un emissor i es percep per un receptor a través dels seus cossos físics, mentals, emocionals i energètics. La peça pictòrica recull com els impulsos generats pel so es transformen en accions de les que se'n registra la petjada en un teixit mitjançant el color i el dibuix. En una relació bidireccional, el so pot influir en el moviment del cos mentre que el procés de dibuixar pot influir en la creació sonora, creant un *feedback* creatiu de so, cos i dibuix. Seguint la recerca i metodologies de treball de Solange Dalannais, els colors utilitzats van ser realitzats de forma artesanal amb pigments i matèries d'origen natural.

Acompanyant aquest treball es mostren diversos dibuixos de la recerca de Solange Dalannais sobre els pigments i el moviment.

El projecte *Grietas/nocturnos* investiga l'univers poètic d'Alejandra Pizarnik (1936-1972) vinculat a la malenconia, la solitud i el desig; un imaginari on les sensacions físiques del cos s'entretreixeixen amb la creació poètica, i on l'escriptura esdevé una eina per la revolució de l'íntim. Combinant teixit, fotografia i dibuix digital, el projecte d'Úrsula San Cristobal busca evocar la idea d'un cos en esdevenir, que s'aferra a allò sensorial com una manera de preservar el seu vincle amb la vida. Un aspecte central de la peça és la representació del cos envoltat de textures, on l'individu emergeix com un mosaic inacabat, fragmentat en llum, ombra i esquerdes que revelen vulnerabilitat i desig de connexió.

El projecte pren com a punt de partida la poesia de Pizarnik perquè aquesta aconsegueix transformar en matèria poètica alguns dels estats més difícils de l'angoixa existencial. Lluny del clixé de "l'escriptora maleïda", associada exclusivament al turment interior, Úrsula San Cristobal creu que el seu llegat poètic no és el dolor, sinó l'audàcia de la seva obra literària. Per aquest motiu, la peça audiovisual del projecte se centra en l'escriptura com a espai de solitud creativa i lluminosa. A través de la metàfora d'escriure com teixir, s'explora una pràctica arrelada en l'experiència sensorial del cos, que integra les percepcions més subtils i impulsa una revolució de l'íntim orientada a l'afirmació d'una veu pròpia. L'entrellaçament de lletres genera un univers poètic d'imatges i sons que evoquen símbols recurrents en l'obra de Pizarnik, com la mort vermella i l'ombra. Forces en tensió que finalment obren espai al cos que somia la poesia.

Úrsula San Cristobal

*Grietas/nocturnos/El
deseo de la palabra, 2025*

Instal·lació. Tèxtil, fotografia, dibuix digital, vídeo digital

Anna Bustins

Monotípies, 2024

Gravat sobre paper

Anna Bustins és il·lustradora i gravadora, i durant la seva estada creativa va realitzar dos projectes completament diferents. D'una banda, l'estudi estètic del cos en moviment, seguint els ritmes de diferents músiques i estils de dansa (dansa clàssica, contemporània, d'arrel tradicional catalana i lindy hop). En concret, les peces que es mostren pertanyen a l'estil de dansa clàssica i dansa contemporània.

Per a la dansa clàssica crea un imaginari en el qual el moviment del vestuari conduit pel moviment del cos guardaria extrema semblança amb un seguit de flors en les seves diferents etapes de floració. Per contra, en la dansa contemporània es centra més en la fluïdesa i la concatenació de moviments, creant així el que podria ser un sol moviment en constant evolució. Les tècniques utilitzades també són un reflex del que transmeten aquestes dues danses. El color aplicat amb ceres de colors mitjançant la tècnica de serigrafia fa referència a la vivesa d'ambdós estils, mentre que la tècnica utilitzada per a la creació de la línia presenta una gran diferència. Per a la dansa clàssica s'ha utilitzat l'aiguafort, una tècnica que permet un traç molt més cuidat i polit, igual que el moviment d'aquest estil de dansa. Mentre que en la dansa contemporània s'ha utilitzat una punta seca sobre metacrilat, que dona un traç molt més expressiu.

D'altra banda, també es mostren dues obres fruit d'una recerca especulativa sobre el color, la composició i diferents combinacions cromàtiques a través de la utilització de la monotípia sobre acetat, donant com a resultat gravats únics i irrepetibles. Aquest és un treball d'experimentació amb la composició i el color però també de deixar-se portar i abraçar la certa incertesa en petits detalls que escapen del nostre control.

Tornen les esquelles és un col·lectiu artístic centrat en la recuperació de la llana de ramats locals en règim extensiu i en la reactivació dels sabers vinculats a la cultura pastoral. Investiga com aquest material pot donar forma a futurs alternatius, explorant-ne les implicacions ambientals, artístiques, materials i ètiques.

El projecte situa al centre del debat el paper dels models de producció i consum rurals en la conservació del territori, i proposa formes de cooperació que posin en valor els recursos socials, culturals i ecològics.

Amb aquest objectiu, el col·lectiu desplega accions i propostes que combinen disseny de processos, recerca i desenvolupament, mediació cultural i tallers que recorren totes les fases de transformació de la llana, juntament amb la creació de tapissos de feltre amb participació comunitària, en una dimensió performativa.

El *Tapís negre* marca un punt d'inflexió en la trajectòria del col·lectiu: d'una intensitat prèvia marcada per la urgència i la denúncia, a un temps en què apareixen el buit, la pausa i el dol.

El tapís convida a reconèixer el dol i a sostenir-lo col·lectivament. La pèrdua es planteja com un trànsit que reconfigura el present. El negre, com a absència i com a suma de tots els colors, genera un espai de tensió on presència i absència entren en relació, obrint un espai per travessar la foscor com un lloc de transformació i d'obertura a altres formes de percepció.

Tornen les esquelles

Tapís negre, 2025 - 2026

Tapís. Llana dels ramats de Moisès Artigas (Pallars) i David Barrios (Collserola), mantellines de seda recuperades, organza de seda i tints naturals a partir de peles de nou, brots de mora i pal Campeche.

El projecte presentat per Lluç Baños Aixalà és la continuació de la línia d'investigació iniciada en els darrers anys de treball artístic. Aquesta investigació es basa en la creació, des de l'escultura, d'un llenguatge visual modular que permeti parlar sobre l'essència del ésser i les relacions entre cossos, presències i absències.

Lluç Baños Aixalà s'interessa per seguir aprofundint en el treball realitzat amb tèxtil, seguint una sèrie de recerques formals i matèriques fetes amb material tèxtil sanitari i hidròfug. El fet de poder continuar aquesta recerca a prop d'altres residents vinculats al tèxtil suposa un al·licient afegit.

Durant la residència de creació, la intenció de l'artista ha estat la de trobar un punt on les dues línies d'investigació convergeixin per explorar les possibilitats formals que sorgeixin de la combinació entre el treball tèxtil i el dibuix tridimensional amb ferro.

Lluç Baños Aixalà

ST (3 tires), 2024

Tub de ferro i cotonet

ST (díptic), 2024

Acer inoxidable, llana feltrada i ferro

ST (secció), 2024

Ferro

***ST (continuo /
discontinuo), 2024***

Ferro

Helena Laguna Bastante

Índice, 2023

Tapís

Índex és un dit i també un registre d'informació. És un cos i un llistat. És un arxiu de gestos propis i heretats. En aquesta peça, Helena Laguna Bastante ens dona la mà per a acostar-nos a la seva àvia (que no és la seva: són moltes i amb molts noms), de qui ha après que el coneixement no es memoritza, sinó que es grava al cos mitjançant la repetició. Aprendre una cosmologia aliena, arxivar el que només un cos guarda.

Índice és una peça que al·ludeix amb un mateix gest als tres moviments més repetits en la coreografia vital de la seva àvia: el del llapis als quaderns de cal·ligrafia, el de la cullera remouent les *migas* manxegues i el de l'agulla reparant els descosits. Amb el desig de trobar el gest de la seva àvia en el seu —d'encarnar-la—, l'artista recorre al tapís, on les seves mans s'integren amb les de moltes altres dones que van teixir abans que ella i els cossos de les quals es manifesten en la insistència en aquest gest arcaic de la trama creuant l'ordit. La llana actua com el suport híbrid a través del qual l'Helena viatja cap a aquesta genealogia de cosidores, alhora que la manté arrelada i connectada amb la terra en la qual la seva àvia, filla de ramaders d'oví, va néixer i viu.

(Text escrit per blanca arias en el context de l'exposició col·lectiva *Només si fa olor de terra*, al Centre d'Art La Panera)

Rafel G. Bianchi

El col·leccionista absent III, 2022

Tècnica mixta sobre tela

Mentre realitzava la seva residència curatorial preparant l'exposició *El segon millor pintor del món* sobre l'obra de Rafael Griera, el seu pare, Rafel G. Bianchi, entre temps i temps de recerca, va realitzar l'execució de la pintura guanyadora del premi de pintura Vila Casas 2022.

El col·leccionista absent III, una tècnica mixta (grafit, carbó, acrílic i oli) sobre tela de 200x200 cm, és la tercera variació d'un projecte iniciat el 2015 en què Bianchi reinterpreta un quadre que el fascina: *El col·leccionista d'estampes* de Marià Fortuny, concretament la primera versió que en va pintar el 1863, i que és propietat del Museum of Fine Arts de Boston. Bianchi el porta al seu terreny per reflexionar amb ulls actuals sobre el fet de col·leccionar.

Propietat: Fundació Vila Casas

Ignasi Prat Altimira

El tapís del rei, (2021 -)

Obra en curs

Vídeo del procés de treball

Aquest projecte d'Ignasi Prat va molt més enllà d'un objecte amb un càrrega política contundent. Ignasi tria una imatge amb una narrativa molt potent, i decideix transformar-la en un objecte artístic a l'alçada de la monarquia, decidint realitzar l'obra en tapís, una tècnica històricament vinculada a la monarquia i el poder polític i religiós.

La primer opció per fer-lo va ser consultar a la Reial Fàbrica de Tapissos de Santa Bàrbara (Madrid), però el cost de la seva producció era tan elevat que va decidir teixir-lo ell mateix. Això significava que havia d'aprendre a teixir de forma ortodoxa. Tot i que la seva pràctica artística habitual és la fotografia, va desestimar realitzar un tapís realista. Va tractar la imatge original per tal de fer una reducció substancial dels tons cromàtics, però assegurant que a cop d'ull es reconegués la imatge ràpidament, que havia de tenir la mateixa alçada de Juan Carlos I.

Teixir, implícitament, té la repetició com un dels seus *modus operandi*. Repetició de gestos, i en aquest cas, un repte personal, on es fuig del consum constant d'imatges al que estem abocats diàriament per, durant unes hores, estar concentrat en una sola imatge. Això, fa que l'artista tingui una percepció del temps totalment diferent. En posar el primer fil, l'artista era conscient que aquesta obra tindria un temps de producció llarg i lent, i que un cop iniciat, el treball s'havia de fer en el mateix lloc i espai on es començava, ja que traslladar-la seria una operació complexa per les dimensions físiques de l'obra.

La gravació que es pot veure en aquesta exposició correspon al 24 de novembre de 2023.

Si voleu veure l'estat actual d'aquest procés de treball us podeu apropar a Casa Aymat, carrer Villà 68 – Sant Cugat del Vallès, de dilluns a divendres de 9 a 21 h.

Carla Tejedor

CochesbyCarla, 2025

Col·lecció de joieria

Durant la residència de Carla Tejedor a Casa Aymat, l'objectiu principal va ser materialitzar la transició del seu projecte artístic cap a una marca de joieria pròpia.

El projecte neix de *Simón Dice*, el seu Treball de Final de Grau, on explorava el concepte del joc a través d'objectes i joguines. En aquesta nova etapa, aquesta investigació evoluciona cap a *CochesbyCarla*, una marca que trasllada aquest univers lúdic al cos.

Les peces presentades són anells que incorporen cotxes en miniatura encapsulats en resina. Cada anell funciona com una petita escultura: a través d'aquests objectes, el projecte qüestiona els codis apresos: qui juga amb què, i per què.

Els cotxes, tradicionalment associats a l'imaginari masculí, esdevenen aquí joies, reivindicant que el joc no té gènere i que pot ser una activitat molt seriosa.

María Rojo

En un sueño un sueño, 2025

Impressió sobre paper

El projecte es construeix a partir de la relació entre imatges i materials provinents de contextos diversos. A través del collage, aquests elements s'articulen sense buscar una unitat, sinó activant relacions entre fragments que mantenen la seva diferència.

Les peces presentades, dos collages que formen part d'una sèrie, es construeixen a partir d'operacions de retall, repetició i desplaçament, que introdueixen una distància respecte a l'origen de les imatges i permeten que cada element es desplaci i entri en relació amb altres, generant nous recorreguts de sentit.

El treball no es tanca en una imatge final, sinó que es planteja com un sistema obert on el significat emergeix de les tensions i connexions que es produeixen entre els elements.

El projecte desenvolupat per Denis Ymeri durant la residència a Casa Aymat està relacionat amb el projecte *esculturainvoluntària*, una investigació a l'espai urbà centrada en repeticions de figures en elements quotidians. *esculturainvoluntària* es basava en una metodologia simple i primitiva, mantenint el seu interès per la pintura i sumant la seva fascinació per l'art prehistòric, les tècniques i els materials bàsics que utilitzaven.

Aquests elements primordials han estat una font d'inspiració en els estudis d'escultura de Denis Ymeri, transformant significativament la seva pintura. La natura és molt més que un espai físic; és un espai imaginatiu, i és en aquest context on l'artista es submergeix.

Denis Ymeri

***Estructuras*, 2024**

Tècnica mixta sobre tela

Esther Medir

ST I, 2025

Gravat sobre paper

ST II, 2025

Gravat sobre paper

La residència d'Esther Medir es va basar en un treball en gravat utilitzant diferents tècniques. Les dificultats d'obtenir segons quines infraestructures de grans dimensions, com un tòrcul de gravat, fa que algunes de les residències treguin profit de les instal·lacions de Casa Aymat per poder executar de forma correcta els seus projectes, com en el cas de l'Esther.

Les obres que s'exposen es van desenvolupar a partir del gravat sobre planxes de ferro, enteses com un espai de registre i transformació. L'oxidació actua com un procés controlat que deixa empremtes materials convertides en imatge mitjançant la impressió. Sobre aquestes superfícies s'incorporen plans de color per articular la composició, fent visible la relació entre matèria i forma.

La intervenció amb punta seca introdueix un dibuix directe que aporta tensió a la superfície i estableix un equilibri entre procés, gest i construcció cromàtica.

Storytelling tèxtil pretén reflexionar i experimentar en torn al tapís (combinat amb altres tècniques tèxtils com el patchwork o el brodat) com a suport creatiu per narrar i transmetre conceptes a l'era contemporània. Avui dia, el tèxtil envolta gran part del nostre escenari quotidià on desenvolupem la nostra activitat diària: catifes, artefactes decoratius per la llar, indumentària, etc. En tots aquests artefactes tèxtils quotidians intervé sempre la forma (colors, materials, grandàries...), però no sempre hi ha una exploració del contingut: partint de la creació de tapissos artístics tradicionals, les escenes representades dels quals han constituït part de la nostra memòria històrica, el present projecte pretén portar aquesta exploració del *storytelling* als artefactes tèxtils habituals construïts a partir del tapís com a base artística.

Aquesta exploració interdisciplinària agafa com a referència també, la manera en com la literatura i la pintura s'han interrelacionat entre elles, o com el cinema ha fet ús del text, el so, el vestuari entre d'altres, per explicar històries. D'aquesta manera, el tapís, com a art tèxtil, pot ser un suport de gran interès per explorar les seves múltiples possibilitats hibridant llenguatges, tècniques i materials, tant de forma interdisciplinària, en la manera de construir el missatge, com de forma multidisciplinària, per relacionar-se amb altres arts i tècniques.

Aquesta faceta d'exploració multidisciplinària es pot donar des de dues vessants: explorant diferents tècniques aplicades al tapís per obtenir nous resultats, com ha passat al camp de la indumentària aplicant diverses tècniques, com l'estampació, la serigrafia, els tints, l'*up-cycling*, per tal d'obtenir nous recursos; o bé, treballant el tapís com a part de la creació de narracions barrejades amb altres línies discursives com la fotografia, la literatura o les arts gràfiques.

David González

Storytelling tèxtil, 2025

Tèxtil

Centre Grau-Garriga d'Art Tèxtil Contemporani

Pl. Can Quitèria, 1

Matins: dimecres, dissabte,
diumenge i festius, de 10 a 14 h

Tardes: de dimarts a dissabte,
de 17 a 20 h

Dilluns tancat

677 49 01 64

  [art.santcugat](#)

santcugat.cat/web/casaaymat-100anys

AMB EL SUPORT

ORGANITZA

